ROMÂNIA MEA*)

de MARGARETA BARCIANU

...România mea...

Crăciunurile ei, cu bucuriile copilăreşti din jurul pomului încărcat de stele poleite şi jucării; cu zăpezile şi severa pace a molifţilor goi, în alba monotonie scânteietoare. La ţară, „la noi", de unde mi s'a părut că duc cu mine, când am plecat, o rază chiar din întreaga singurătate uimită!

România mea, cu ogoarele pe cari se sbate unda grâului copt; cu mărgeanul macilor şi tulpinele albăstrelei, ce adaogă aurului viu, sângele şi cerul drapelului nostru...

România mea, cu satele răsărind printre nemărginitele şesuri, case cu învelitoare de ţiglă trandafirie şi clopotniţe de biserici în care crucea se înfige, în apus, ca o cruce de văpae. Satele şi drumurile; împovărate care trase de boii albi cu coarne lungi, încovoiate; fântânele şi troiţele dela răspântii; femeile învesmântate în frumoasele costume ale căror broderii sunt comori de muncă răbdătoare, de gust naiv şi minunat... Costumele pe cari singure şi le fac, din mătasea vermilor ce-i cresc, lâna tunsă dela oile lor, inul ce ele l-au semănat şi din al cărui tort au ţesut urzeala pânzelor mai străvezii decât un văl...

România mea, mereu, pretutindeni, în cântecile cu triluri jucăuşe sau sfărâmată jale, cari au ţâşnit din adâncurile cărnii ei, — carnea pe care loviturile soartei deseori au rănit-o şi căreia numai o statornicie fără de pereche, un simţimânt al naţionalităţei, al rasei, nesecat, au putut să-i realipească, întrunind într'un singur trup făşiile smulse.

România mea, cu dunga luminoasă a văilor, în toamna cu străluciri neasemuite, când mângâierea mai blândă a soarelui cere unei naturi osândite o ultimă tresărire de nădejde. Pentru moartea din fiecare an, regeneratoarea moarte pe care giulgiul imaculat al zăpezilor se va întinde, la noi natura îşi tăinueşte ofilirea sub cea mai desăvârşită mască. O supremă trufie o face să redeştepte freamătul abătutelor ramuri, ale căror frunze se desprind, rătăcesc, îngălbenite, în adierea ce le străbate cum străbate un pieptene de mătasea şuviţelor bălae.

Mirezme nehotărîte se răspândesc, toate mirezmele ce sunt parcă amintirea ultimelor roade coapte; a livezilor unde fânul cosit a zăcut, a viilor culese, a brazilor din cari, ca o miere, s'a prelins răşina sub muşcătura ferăstraelor. Şi gama nesfârşită a nuanţelor treptată dela lucirile palide ale fildeşului şi ale paelor, până la roşurile jarului şi porfirelor; dela rugină şi arama lustruită, până la cafeniurile întunecate, umede, ale luturilor şi scoarţelor de stejar, este ca un noian de bogăţii nepreţuite pe cari, ca o sfidare, pământul l-a svârlit pe malurile râurilor sticloase ce oglindesc contururi măreţe.

România mea, cu spiritele-i generoase, conştiente, cu dragostea celor mai puternici şi a celor mai umili, dragostea tuturor, pentru Ea, care este Totul, şi pentru acest Tot ce ne umple sufletele, şi care îl coprind, odată cu sufletele noastre, slăvitele mânuţe ale unui copil.

*) Fragment dintr'o admirabilă compoziţie literară, inspirată de un adânc sentiment patriotic, apărută în revista „*Românul*" din Buenos-Ayres (Argentina).

PRIMĂVARĂ

Văzut-ai tu cum eri, Mircică,
Veni din fundul larg de zare,
Un pui micuţ de rândunică,
Cu ochii plini de când şi soare?...

Intâiul pui de rândunică
Ne aducea din zări, în ţară,
In ochi şi 'n gura lui cea mică,
La casa noastră, Primăvară...

Şi-apropiindu-se, umil,
De tine, puiul mic şi blând,
Văzù că eşti un vis de-April
Şi floare-i corpul tău plăpând...

Căci spuma cărnei tale roze,
E mai curată decât floarea
Imparfumatei tuberoze;
Şi, spintecând cu sboru-i zarea,

Porni cel pui de rândunică,
In alte părţi, căci Primăvară,
Doar tu ne eşti, făptură mică
Şi cântec drag, şi floare rară...

Zaharia G. Buruiană